

ISKRA

Broj 8

LIST UČENIKA
OSNOVNE ŠKOLE „NJEGOŠ“ - KOTOR

UVODNA RIJEČ

Dragi naši,

Još jedna školska godina je pred nama. Prava je prilika da se podsjetimo onoga što je urađeno u prethodnoj godini i da svima nama poželimo da i ova nastupajuća godina bude uspješna. Budite nam radoznali, pametni, vrijedni, kreativni, uporni... i uspjeh neće izostati.

Stanka Knežević, profesor

Školski list možete pronaći na web adresi
www.osnjegos.edu.me.

Urednici: učenici – Ivana Penda, Martina Proković, Lucija Stojanović, Lana Parteli ;

nastavnici: Tatjana Krstićević, Tanja Vekić, Juliana Kaščelan, Stanka Knežević

Kotor, septembar 2019. godine

NAŠI USPJESI

- **Dorđe Perišić** – drugo mjesto na Olimpijadi znanja iz matematike za VII razred. Takođe je dobitnik nagrade iz Fonda za kvalitet i talente Ministarstva prosvjete.

- Opštinsko takmičenje u pružanju prve pomoći u organizaciji Crvenog krsta – 2. i 3. mjesto

- **Blanka Usanović** – prva nagrada u kategoriji prvog do trećeg razreda na likovnom konkursu „Da imaš čarobni štapić”

- Opštinsko takmičenje u recitovanju :

U prvoj kategoriji: Anastasija Kovačević (prvo mjesto),
Tilija Grgurević (treće mjesto)

U drugoj kategoriji: Katarina Krivokapić (treće mjesto)

NAŠI GOSTI

Povodom likovne izložbe „Vaterpolo – očima japanskih učenika” posjetio nas je Njegova Ekselencija ambasador Japana Đunići Marujama.

Opštinski tim za zaštitu i spašavanje održao predavanja povodom 40 godina od zemljotresa.

Školu su posjetili i :

- Rotari klub (povodom Dana planete Zemlje)
- Eko centar „Delfin”
- Đorđije Radonjić, autor knjige anegdota
- Dr Vladimir Dedović, pedijatar...

PITALI SMO NAJMLAĐE...

Naši prvaci su odgovarali na pitanja o tome :

ŠTO JE ISTINA?

Balša: Istina je kad neko nešto iskreno kaže.

Luka P. : To je kad nekoga ne lažeš.

Filip: Istina je kad kažeš nekome: „ Nemoj to nikome da rečeš.“

Milja: Istina je kad znaš da sačuvaš tajnu.

Nikolina: To je kad neko nešto prizna.

ŠTO JE POVJERENJE?

Anja : Povjerenje je kada nekog ne iznevjeriš i vjeruješ mu.

Magdalena: To je kada nekome vjeruješ.

ŠTO ZNAČI BITI DOBAR?

Nikola: Dobar je neko ko poslušava učiteljicu, mamu i tatu.

Jovana: To je kad neko radi nešto za druge.

I on je bio đak naše škole - Ranko Perović

1. U kakvoj uspomeni su Vam ostali dani provedeni u Osnovnoj školi „Njegoš“?

Iz tog perioda nosim mnogo lijepih uspomena. To je vrijeme sklapanja brojnih prijateljstava, a više njih i danas traju. Posebno su jaka sjećanja na drage ljude i velike pedagoge, moju učiteljicu Milušu Samardžić i nastavnice Oliveru Nikčević, Miru Koh i Tonku Maslovar.

2. Da li ste voljeli neke predmete više od ostalih?

Mislim da svi učenici imaju više sklonosti prema nekoj grupi predmeta u odnosu na ostale. Tako sam i ja najviše volio matematiku i istoriju. Tome su, svakako, doprinijele nastavnice Mira Koh i Tonka Maslovar, koje sam već pomenuo.

3. Jeste li tada slutili da će sport postati Vaše životno opredjeljenje?

Na osnovnoškolskom uzrastu je rano znati u kom pravcu će ići nečiji sportski razvoj i karijera. Ono što je sigurno, u to vrijeme sam priželjkivao da postanem dobar igrač i da na tom polju postignem uspjeh. Ideja o trenerskom pozivu razvila se kasnije, kroz godine treniranja i igranja, kao i kroz saradnju sa izuzetnim trenerima koji su obilježili moju igračku karijeru.

4. Što smatrate svojim najvećim uspjesima u karijeri?

Veoma mi je teško birati između uspjeha koje sam postigao sa Primorcem i onih koje sam postigao sa Reprzentacijom Crne Gore. Svakako to su osvajanje Lige šampiona sa Primorcem 2009. godine u Rijeci i dvije srebrne medalje sa reprezentacijom, na Evropskom prvenstvu u Ajndhovenu, 2012. godine i na Evropskom prvenstvu u Barceloni, 2013. godine. Svaka od tih medalja ima posebno značanje i za svaku od njih vezuju me posebne emocije.

5. Da niste postali vaterpolo trener, koje biste zanimanje izabrali?

Sigurno bih se bavio ugostiteljstvom. To sam neko vrijeme i radio, uporedo sa igranjem, a kasnije i sa trenerskim poslom. Međutim, ako želimo nešto ozbiljno da radimo, tome treba u potpunosti da se posvetimo. Ozbiljan trenerski rad zahtijeva cijelog čovjeka, puno vremena provedenog daleko od mjesta stanovanja, a to znači da se neki uporedni posao teško može valjano odrađivati. Zbog toga sam odlučio da ugostiteljstvo za neko vrijeme ostavim po strani.

6. Trenutno ste u Japanu, pa nam u nekoliko rečenica opišite tu daleku zemlju.

Zahvaljujući vaterpolu proputovao sam veći dio svijeta. Japan je zemlja potpuno drugačija od svega što sam vidio bilo gdje drugo. To je zemlja izuzetne prirodne ljepote, moram naglasiti netaknute ljepote, jer je za Japance od velike važnosti očuvanje prirodnog bogatsva. Njihova kultura i tradicija su veoma bogate i neopisivo sam sretan što sam dobio priliku da ih upoznam i obogatim svoju ličnost. Ono što je ostavilo poseban utisak na mene jeste poštovanje koje ukazuju mlađi starijima, kao i poštovanje koje ljudi međusobno ukazuju jedni drugima, bez obzira o kom uzrastu se radi i bez obzira na stalež kojem pripadaju. Fascinantna je i njihov odnos prema društvenoj imovini o kojoj svi jednako brinu, kao o svojoj ličnoj. Zatim, saobraćajna kultura, koja je na takvom nivou da se rijetko može dogoditi neka stresna situacija za bilo kog učesnika u saobraćaju. Ovo je samo mali djelić onoga što bih o Japanu mogao da kažem.

7. Što biste poručili mladima danas?

Iznad svega, da društvene mreže i virtuelno druženje zamijene fizičkim aktivnostima i stvarnim druženjima. Treba da rade na sebi, vode računa o fizičkom i mentalnom zdravlju. Bavljenje sportom, makar i na rekreativnoj osnovi, dobra knjiga, predstava, film i kvalitetna muzika će im život učiniti bogatijim i zanimljivijim, za razliku od današnjih loših programa kojima su izloženi. No, to nije razlog da se tome prepuste, već treba sami da se izbore protiv loših uticaja.

ANASTASIJINA PJESMARICA

Dobrodošlica

Dobro nam došli,
sa dalekog puta
puni utisaka čarobnih
i lijepih

Uvijek na nas mislite
i u snovima i na javi
mnogo ste nam
nedostajali.

Moja mama

Puna radosti svakog
dana,
jedina je naša mama
u dobru i u zlu,
ona je uvijek tu.

Svaka kazna i kritika
je zato što ona želi
da, kad odrastemo,
budemo dobri i zreli.

Baka

Veoma dobro srce ima,
veliki je poklon nama
svima.

Ko? Pa, baka.

Ona uvijek ima žvaka
i šarenih ukusnih
kolača.

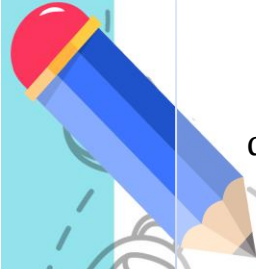
Sve nas brižno čuva,
dok nam fina jela kuva.

More

Veliko sunce stidljivo se smješka
dok se morska voda neprestano
mreška.

Volim uzburkano plavo more,
i talase usred rane zore.

I gore se u moru ogledaju,
dok mu ptice u krilo sijedaju.

Volim galeba kad ribu lovi,
i starog ribara što barkom plovi.

More je prostranstvo, more je
radost,
more je život i veselost.

Proljeće

Donosi radost i donosi boje,
to samo može proljeće moje.

Sa sobom nosi bukete lala,
Hvala ti, proljeće, hvala

Volim proljeće,
cvijeće u kosi
i sunce ga nosi.

Povjetarac nježno me mazi,
dok me veliko sunce brižno
pazi.

Đačka šaputanja

U dvorištu velika
buka se čuje,
priča svuda odjekuje.

Dječji glasovi
okolo se šire
i posvađani se
lako pomire.

Svi vole
đačko šaputanje
samo da je druženja više,
a učenja manje.

Šu, šu, šu
svi đaci su tu
tiše, tiše, tiše
šaputanja sve više.

Mama

U srcu mome sjaš,
da znaš volim te
baš!

Čuvaš me, paziš,
miluješ i maziš.
Jedina si na svijetu
i cijelom planetu.

Anastasija Kovačević,
učenica V3 odjeljenja

LITERARNI KUTAK

PRIČA NA SLOVO M

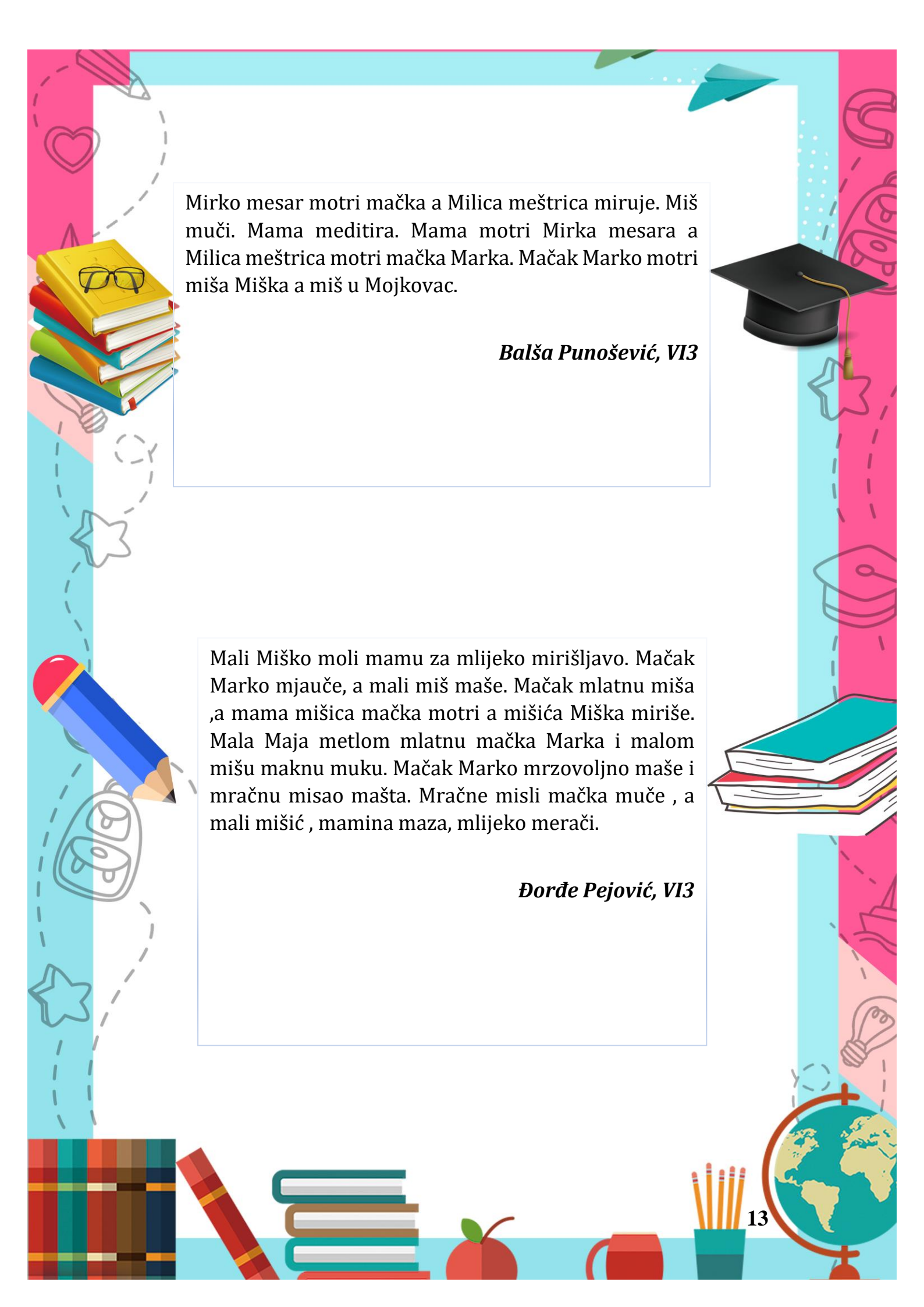
Mali miš Miško miriše mlijeko. Mačak Marko motri...

Miš Miško mahnu mačku Marku. Marko mlatnu miša misleći Miška metnut u mašinu.

Ana Vulović, VI 3

Miš Miško maše mačku. Mačak Marko: „ Mali mišu, ne maši mi.“ Miš:“ Mogu li maznuti malo mlijeka?“ Mačak:“ Mama, može li miš maznuti malo mlijeka?“ Mama: „ Može, Marko.“

Martin Lompar, VI3

Mirko mesar motri mačka a Milica meštrica miruje. Miš muči. Mama meditira. Mama motri Mirka mesara a Milica meštrica motri mačka Marka. Mačak Marko motri miša Miška a miš u Mojkovac.

Balša Punošević, VI3

Mali Miško moli mamu za mlijeko mirišljivo. Mačak Marko mjauče, a mali miš maše. Mačak mlatnu miša ,a mama mišica mačka motri a mišića Miška miriše. Mala Maja metlom mlatnu mačka Marka i malom mišu maknu muku. Mačak Marko mrzovoljno maše i mračnu misao mašta. Mračne misli mačka muče , a mali mišić , mamina maza, mlijeko merači.

Đorđe Pejović, VI3

U starosti niko ne treba da bude sam

U životu svih nas postoje neki stariji ljudi kojima se divimo i koje poštujemo. Moj komšija čika Mišo je neko ko je vrijedan poštovanja. Svi ga vole i cijene. Uvijek je nasmijan i dobro raspoložen.

Čika Mišo ima puno djece i uz njihovu pomoć napravio je park ispred naše zgrade vrijedan divljenja. Svaki dan su čistili, radili i sadili. Tražio je on od svoje djece da budu marljivi, da obavljaju i teže poslove, ali je bio i nježan i plemenit. Djeca su obavljala svoje zadatke puni veselog Raspoloženja jer čika Mišo je bio „ dizač „ raspoloženja i“ navijač“ života . Nikada se nije ljutio zbog dječjih nestašluka. Glas mu je uvijek bio smiren. Bio je duhovit i često se šalio. Nažalost, ova porodična idila je prekinuta. Djeca su odrasla i otišla svojim putevima, a supruga je napustila porodični dom. Čika Mišo je ostario i već duži niz godina je sam. Nastavio je da uređuje naš park. Ali...ranije je bio aktivniji i bučniji i izgledao je snažno, a sad djeluje ranjivo.Ponekad mi se čini da mu je neko došao u posjetu i potrčim na balkon da provjerim. Niko nije došao. Niko nikad i ne dođe , već čika Mišo priča sam sa sobom. Prazninu svoje duše pokušava da ispuni sjećanjima. Osjeća sramotu i ludost ovoga života, a ja osjećam gorku istinu. Istinu da je ostao sam. Ostavio je dobro parče života u našem parku. Ostavio je dobro parče sebe svojoj porodici. Da li je pošteno da on sada nema nikog da mu pruži pažnju i nježnost kao što je on nekada pružao njima? Da li je pošteno da on sada nema nikog kao „ dizača“ raspoloženja? Da li je pošteno?

Želim da bude jak u svojoj životnoj borbi i da njegova porodica shvati da starac Mišo nije teret, već zadatak koji im je postavljen i koji moraju ispuniti. Želim da mu pruže svoje ruke jer ruke usamljenosti su meke i nježne, ali stiskaju srce i stvaraju jaki bol. Zato u starosti niko ne treba da bude sam.

Anika Pavićević,
VIII2

* rad je nagrađen trećom nagradom na literarnom konkursu Crvenog krsta

Rasmus

Vijest koja se proširila gradom uznemirila je sve. Djeci ukidaju igru, sada svi moraju da poštuju pravila vladara zvanog Severin. Najviše su se uznemirili Nikola i njegova drugarica Marija, koji su se svakog dana igrali u podnožju velikih, dugačkih zidina. Nijesu htjeli da služe novog tiranina niti da poštuju njegova pravila. Htjeli su samo pristojan život u gradu gdje su živjeli od rođenja.

Nikola je predložio Mariji da pođu u gradsku biblioteku da pročitaju nešto o starim mitovima i legendama njihovog grada. Mariji se i nije baš svidjela ta ideja jer ne voli da čita, ali nije imala izbora.

Prevrćali su knjige, brzo ih prelistavali, i baš nijedna knjiga im nije odgovarala. Svaka je bila ili lektira, ili neka bajka ili zbirka pjesama. Nikoli je privukla pažnju jedna prašnjava polica, na izgled potpuno zaboravljena, prekrivena požutjelim čaršavom. Bibliotekarke su pile kafu i ćaskale, te nijesu obraćale pažnju na njih. Marija je zavrнула čaršav, a Nikola je pažljivo pretraživao policu. Zapazio je poveću, debelu, tešku knjigu, osmotrio je i puhnuo u nju par puta da bi se prašina skinula sa korica.

Bila je to stara i prilično pohabana knjiga. Činilo se kao da će njene stranice da završe po čitavoj biblioteci. Na njoj je pisalo "Rasmus", debelim pisanim slovima zlatne boje duboko utisnutim u kožni povež. Ispod naslova bila je ilustracija velikog zmaja u pećini.

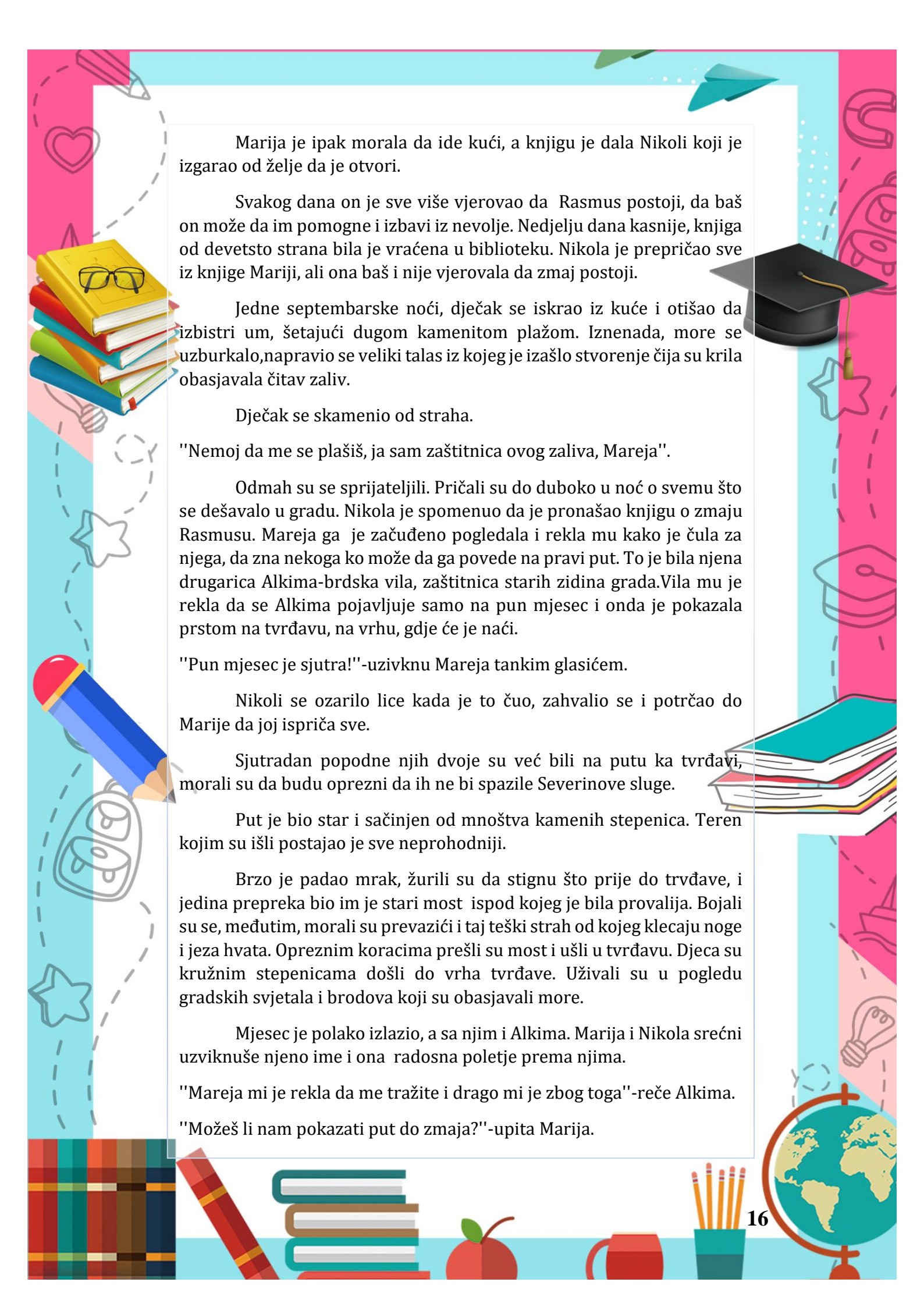
"Da li misliš da nam je ovo stvarno od pomoći?" - kroz šapat upita Marija.

"Nadam se!" - sa ushićenjem odvrati Nikola toliko jako, da su se bibliotekarke okrenule.

"Da li ćete vi da se vučete po biblioteci ili ćete napokon uzeti knjigu?" - ljutito upita jedna od njih.

"Našli smo je i uzećemo je" - reče Nikola.

Bibliotekarka ih je pogledala kao da želi da ih povuče za uši i izbaci kroz prozor. Uzela je svoje "čitape", istrgnula knjigu Mariji iz ruku, zapisala nešto na brzinu i vratila knjigu. Izađoše iz biblioteke zadovoljni što bibliotekarke nijesu shvatile kakav nered su ostavili za sobom i istovremeno uzbuđeni zbog onoga što se krije na stranicama te očigledno veoma stare knjige na koju su izgleda svi zaboravili ili su mislili da u starim knjigama nema ničeg modernog i zanimljivog.

Marija je ipak morala da ide kući, a knjigu je dala Nikoli koji je izgarao od želje da je otvori.

Svakog dana on je sve više vjerovao da Rasmus postoji, da baš on može da im pomogne i izbavi iz nevolje. Nedjelju dana kasnije, knjiga od devetsto strana bila je vraćena u biblioteku. Nikola je prepričao sve iz knjige Mariji, ali ona baš i nije vjerovala da zmaj postoji.

Jedne septembarske noći, dječak se iskrao iz kuće i otišao da izbistri um, šetajući dugom kamenitom plažom. Iznenada, more se uzburkalo, napravio se veliki talas iz kojeg je izašlo stvorenje čija su krila obasjavala čitav zaliv.

Dječak se skamenio od straha.

"Nemoj da me se plašiš, ja sam zaštitnica ovog zaliva, Mareja".

Odmah su se sprijateljili. Pričali su do duboko u noć o svemu što se dešavalo u gradu. Nikola je spomenuo da je pronašao knjigu o zmaju Rasmusu. Mareja ga je začuđeno pogledala i rekla mu kako je čula za njega, da zna nekoga ko može da ga povede na pravi put. To je bila njena drugarica Alkima-brdska vila, zaštitnica starih zidina grada. Vila mu je rekla da se Alkima pojavljuje samo na pun mjesec i onda je pokazala prstom na tvrđavu, na vrhu, gdje će je naći.

"Pun mjesec je sutra!" - uzviknu Mareja tankim glasićem.

Nikoli se ozarilo lice kada je to čuo, zahvalio se i potrčao do Marije da joj ispriča sve.

Sjutradan popodne njih dvoje su već bili na putu ka tvrđavi, morali su da budu oprezni da ih ne bi spazile Severinove sluge.

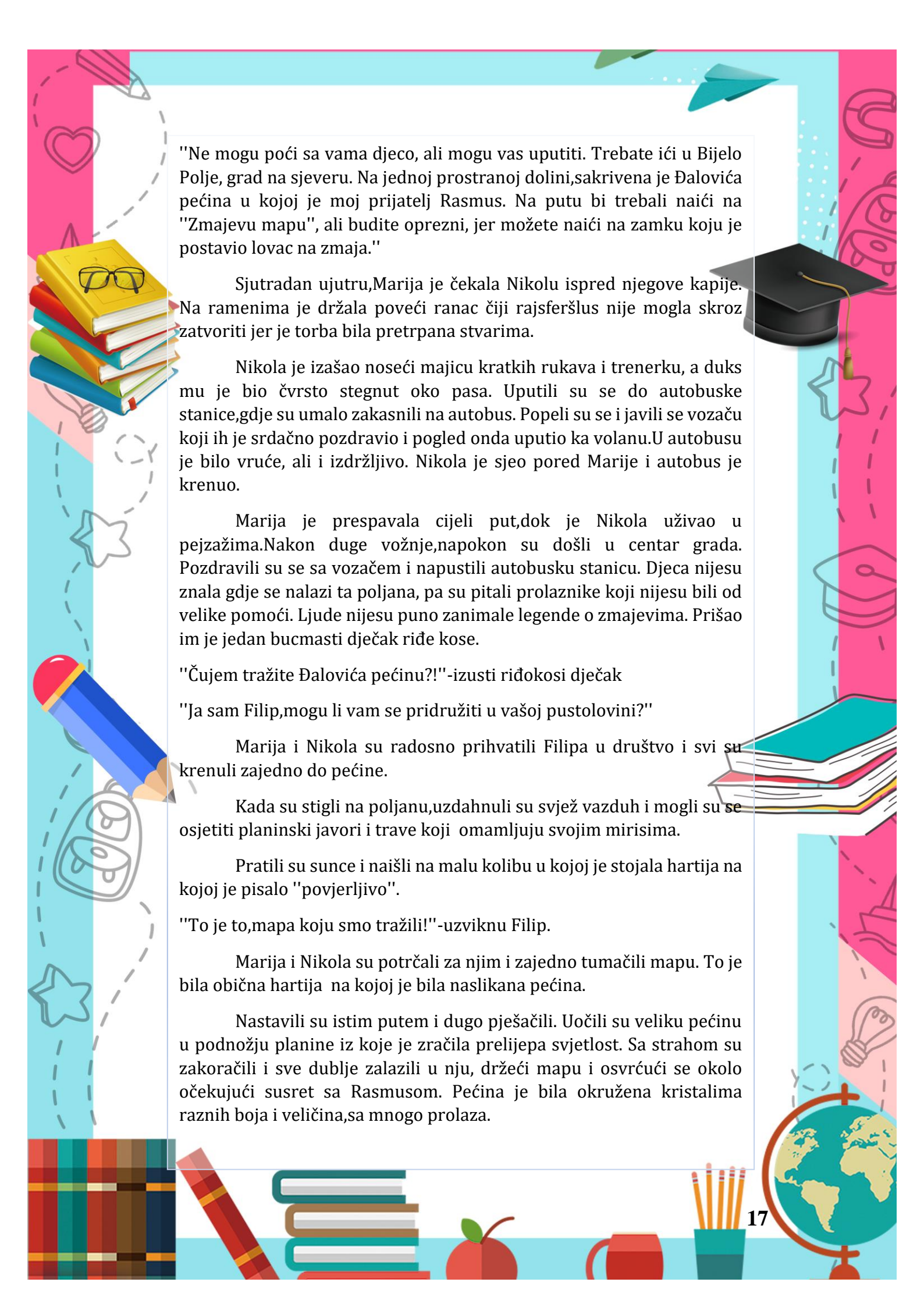
Put je bio star i sačinjen od mnoštva kamenih stepenica. Teren kojim su išli postajao je sve neprohodniji.

Brzo je padao mrak, žurili su da stignu što prije do tvrđave, i jedina prepreka bio im je stari most ispod kojeg je bila provalija. Bojali su se, međutim, morali su prevazići i taj teški strah od kojeg klecaju noge i jeza hvata. Oprenim koracima prešli su most i ušli u tvrđavu. Djeca su kružnim stepenicama došli do vrha tvrđave. Uživali su u pogledu gradskih svjetala i brodova koji su obasjavali more.

Mjesec je polako izlazio, a sa njim i Alkima. Marija i Nikola srećni uzviknuše njeno ime i ona radosna poletje prema njima.

"Mareja mi je rekla da me tražite i drago mi je zbog toga" - reče Alkima.

"Možeš li nam pokazati put do zmaja?" - upita Marija.

"Ne mogu poći sa vama djeco, ali mogu vas uputiti. Trebate ići u Bijelo Polje, grad na sjeveru. Na jednoj prostranoj dolini, sakrivena je Đalovića pećina u kojoj je moj prijatelj Rasmus. Na putu bi trebali naići na "Zmajevu mapu", ali budite oprezni, jer možete naići na zamku koju je postavio lovac na zmaja."

Sjutradan ujutru, Marija je čekala Nikolu ispred njegove kapije. Na ramenima je držala poveći ranac čiji rajsferšlus nije mogla skroz zatvoriti jer je torba bila pretrpana stvarima.

Nikola je izašao noseći majicu kratkih rukava i trenerku, a duks mu je bio čvrsto stegnut oko pasa. Uputili su se do autobuske stanice, gdje su umalo zakasnili na autobus. Popeli su se i javili se vozaču koji ih je srdačno pozdravio i pogled onda uputio ka volanu. U autobusu je bilo vruće, ali i izdržljivo. Nikola je sjeo pored Marije i autobus je krenuo.

Marija je prespavala cijeli put, dok je Nikola uživao u pejzažima. Nakon duge vožnje, napokon su došli u centar grada. Pozdravili su se sa vozačem i napustili autobusku stanicu. Djeca nijesu znala gdje se nalazi ta poljana, pa su pitali prolaznike koji nijesu bili od velike pomoći. Ljude nijesu puno zanimala legende o zmajevima. Prišao im je jedan bucmasti dječak riđe kose.

"Čujem tražite Đalovića pećinu?!" - izusti riđokosi dječak

"Ja sam Filip, mogu li vam se pridružiti u vašoj pustolovini?"

Marija i Nikola su radosno prihvatili Filipa u društvo i svi su krenuli zajedno do pećine.

Kada su stigli na poljanu, uzdahnuli su svjež vazduh i mogli su se osjetiti planinski javori i trave koji omamljuju svojim mirisima.

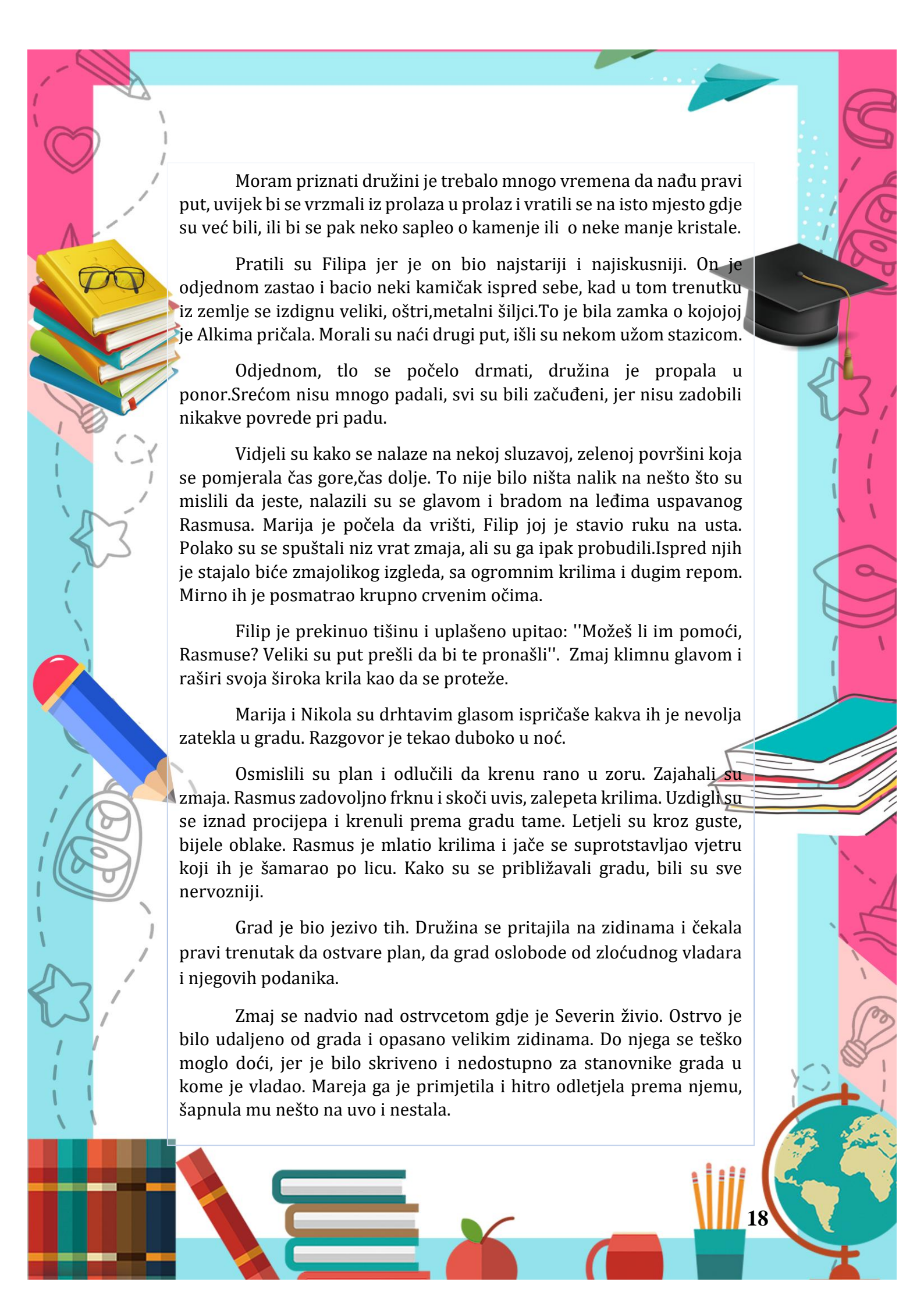
Pratili su sunce i naišli na malu kolibu u kojoj je stajala hartija na kojoj je pisalo "povjerljivo".

"To je to, mapa koju smo tražili!" - uzviknu Filip.

Marija i Nikola su potrčali za njim i zajedno tumačili mapu. To je bila obična hartija na kojoj je bila naslikana pećina.

Nastavili su istim putem i dugo pješaćili. Uočili su veliku pećinu u podnožju planine iz koje je zračila prelijepa svjetlost. Sa strahom su zakoračili i sve dublje zalazili u nju, držeći mapu i osvrćući se okolo očekujući susret sa Rasmusom. Pećina je bila okružena kristalima raznih boja i veličina, sa mnogo prolaza.

Moram priznati družini je trebalo mnogo vremena da nađu pravi put, uvijek bi se vrzmali iz prolaza u prolaz i vratili se na isto mjesto gdje su već bili, ili bi se pak neko sapleo o kamenje ili o neke manje kristale.

Pratili su Filipa jer je on bio najstariji i najiskusniji. On je odjednom zastao i bacio neki kamičak ispred sebe, kad u tom trenutku iz zemlje se izdignu veliki, oštri, metalni šiljci. To je bila zamka o kojoj joj je Alkima pričala. Morali su naći drugi put, išli su nekom užom stazicom.

Odjednom, tlo se počelo drmati, družina je propala u ponor. Srećom nisu mnogo padali, svi su bili začuđeni, jer nisu zadobili nikakve povrede pri padu.

Vidjeli su kako se nalaze na nekoj sluzavoj, zelenoj površini koja se pomjerala čas gore, čas dolje. To nije bilo ništa nalik na nešto što su mislili da jeste, nalazili su se glavom i bradom na leđima uspavanog Rasmusa. Marija je počela da vrišti, Filip joj je stavio ruku na usta. Polako su se spuštali niz vrat zmaja, ali su ga ipak probudili. Ispred njih je stajalo biće zmajolikog izgleda, sa ogromnim krilima i dugim repom. Mirno ih je posmatrao krupno crvenim očima.

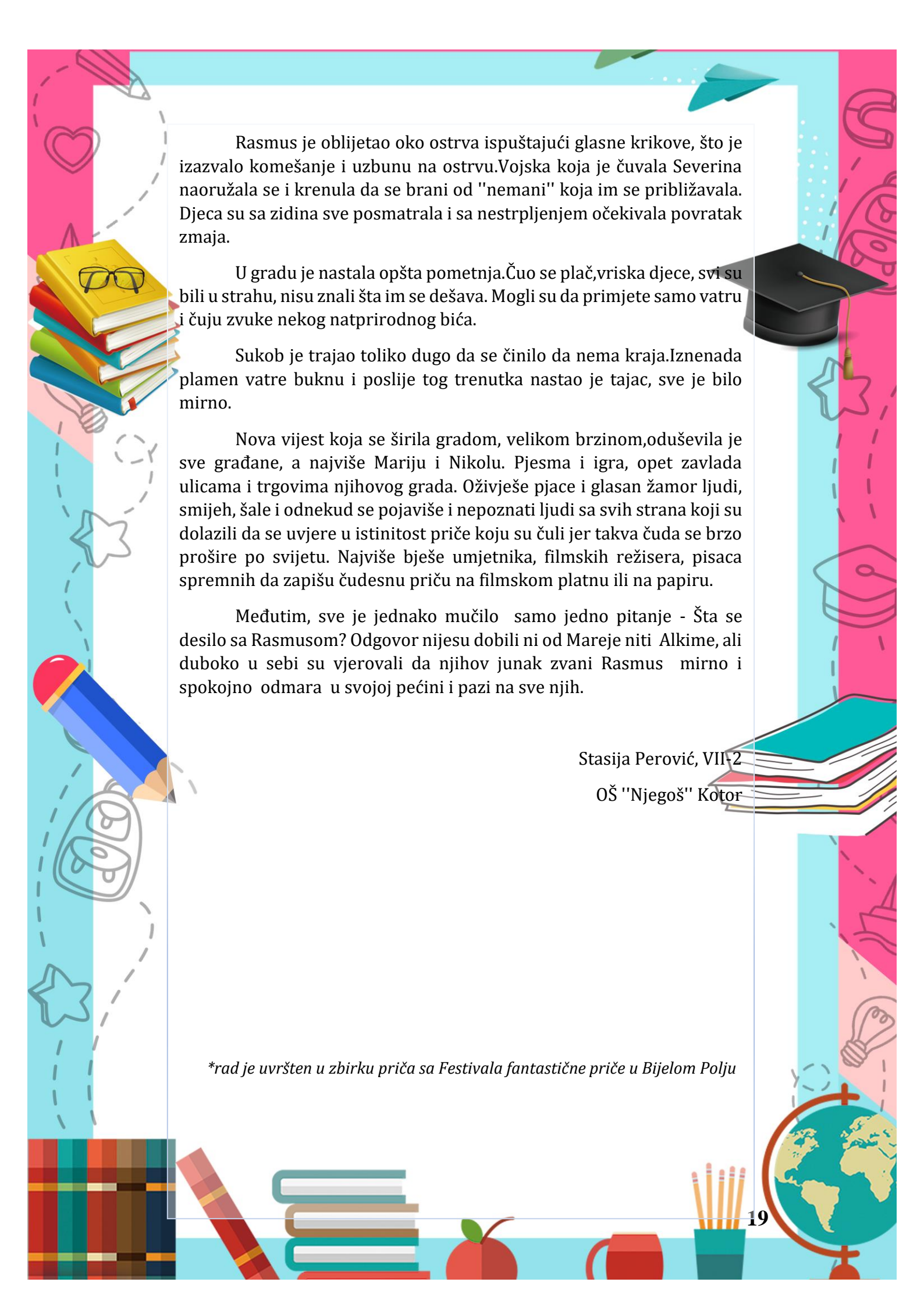
Filip je prekinuo tišinu i uplašeno upitao: "Možeš li im pomoći, Rasmus? Veliki su put prešli da bi te pronašli". Zmaj klimnu glavom i raširi svoja široka krila kao da se proteže.

Marija i Nikola su drhtavim glasom ispričale kakva ih je nevolja zatekla u gradu. Razgovor je tekao duboko u noć.

Osmislili su plan i odlučili da krenu rano u zoru. Zajahali su zmaja. Rasmus zadovoljno frknu i skoči uvis, zalepeta krilima. Uzdigli su se iznad procijepa i krenuli prema gradu tame. Letjeli su kroz guste, bijele oblake. Rasmus je mlatio krilima i jače se suprotstavljao vjetru koji ih je šamarao po licu. Kako su se približavali gradu, bili su sve nervozniji.

Grad je bio jezivo tih. Družina se pritajila na zidinama i čekala pravi trenutak da ostvare plan, da grad oslobode od zloćudnog vladara i njegovih podanika.

Zmaj se nadvio nad ostrvcetom gdje je Severin živio. Ostrvo je bilo udaljeno od grada i opasano velikim zidinama. Do njega se teško moglo doći, jer je bilo skriveno i nedostupno za stanovnike grada u kome je vladao. Mareja ga je primjetila i hitro odletjela prema njemu, šapnula mu nešto na uvo i nestala.

Rasmus je oblijetao oko ostrva ispuštajući glasne krikove, što je izazvalo komešanje i uzburu na ostrvu. Vojska koja je čuvala Severina naoružala se i krenula da se brani od "nemani" koja im se približavala. Djeca su sa zidina sve posmatrala i sa nestrpljenjem očekivala povratak zmaja.

U gradu je nastala opšta pometnja. Čuo se plač, vriska djece, svi su bili u strahu, nisu znali šta im se dešava. Mogli su da primjete samo vatru i čuju zvuke nekog natprirodnog bića.

Sukob je trajao toliko dugo da se činilo da nema kraja. Iznenada plamen vatre buknu i poslije tog trenutka nastao je tajac, sve je bilo mirno.

Nova vijest koja se širila gradom, velikom brzinom, oduševila je sve građane, a najviše Mariju i Nikolu. Pjesma i igra, opet zavlada ulicama i trgovima njihovog grada. Oživješe pjace i glasan žamor ljudi, smijeh, šale i odnekud se pojaviše i nepoznati ljudi sa svih strana koji su dolazili da se uvjere u istinitost priče koju su čuli jer takva čuda se brzo prošire po svijetu. Najviše bješe umjetnika, filmskih režisera, pisaca spremnih da zapišu čudesnu priču na filmskom platnu ili na papiru.

Međutim, sve je jednako mučilo samo jedno pitanje - Šta se desilo sa Rasmusom? Odgovor nijesu dobili ni od Mareje niti Alkime, ali duboko u sebi su vjerovali da njihov junak zvani Rasmus mirno i spokojno odmara u svojoj pećini i pazi na sve njih.

Stasija Perović, VII-2
OŠ "Njegoš" Kotor

*rad je uvršten u zbirku priča sa Festivala fantastične priče u Bijelom Polju

Ljubav prema slobodi

Kad me neko pita,
šta najviše volim,
ja kažem da ležim
I da se ne umorim.

Ne volim da me neko
tjera da radim,
da čistim oko kuće
I cvijeće sadim.

Volim da radim
što i djeca sva,
da igram igrice
po cijeli dan

Ljubav prema životu,
djetinjstvu i slobodi,
to je ono
što svakom djetetu godi.

Marko Vujović, VI4

Ljubav

Moja dobra mama,
Ona je prava dama.
Kuva, čisti, sprema,
I nereda nema.

Sve nas dobro pazi
I glave nam mazi.
Ja mamu volim najviše,
Ona uvijek prelijepo miriše.

Srce mi raste kad sam s njom,
Uvijek me zagrlji kad uđem u dom.

Katarina Krivokapić, VI4

School project in English

As a part of a school project in English, we interviewed the tourists in and around the Old Town on 5th and 7th June.

We were grouped in two or three, so one of us could ask questions, the other one could record the interview. Tourists from all around the world gladly participated in our project. They were asked to point out good and bad things in our town, to talk about most beautiful places they had visited and most delicious food they had tried in our country. We took some photos and video clips which are very interesting. In this way we got the opportunity to communicate with native speakers, to practice our English outside the classroom and to understand the importance of studying English which is the main idea of the project.

Here are some answers of our native speakers:

Yagiz and Burak from Turkey were amazed with St. Giovanni fortress

Barbara and Emilia from Germany said the Old Town is the most beautiful part of Kotor.

Lucija Stojanović, VIII-2

Ivana Penda, VIII-2

LIKOVNA RADIONICA

RADOVI KRISTINE PETROVIĆ

